

XLVII.

Утиши ся — ношно врѣме.
Нищо ся не чува,
И сѣко пиле сега дрѣме —
Сички-тѣ заспахж.....
Вси заспахж, кѣт' ягѣнца,
Кога сж уморени;
Горкж Дешкж сѣнь не хвата —
Очи ѣ подпрени
Що ни мысли, що ни крои,
Що в' умѣ ѣ недоди? —
„ Да-ли Ненчо ще ся върни,
„ Да-л' пакъ ще го види.....
„ Да-л' горкѣя ще уздравя,
„ Да-ли пакъ ще доди;
„ Да-ли и тя ще дочека,
„ Кога той си доди?
А, че, какво не ѣ мина
Прѣзъ ума, горкана,
Доглѣ крѣсна на прирани
Петела предѣ зорж.
Тогасъ малко позадрѣма
На щрекѣ и трѣпливо,
А то зе да побѣлява —
Небе-то мораво.
А пѣкъ Ненчо, що ѣ сануваж?
Немогж ти каза,
Цѣлж ношъ е и той бѣлнуваж,
Чи кое да кажѣж?
Съзори ся и разсѣмна —
Сичко ся размърда,
Ето и Дешка ся събуди,
Стана да помага.

XLVIII.

Момци-тѣ ся натѣкмихж —
За пѣтъ сж готови,